

רע"פ 714/19 - דנה שרשוב נגד עיריית הרצליה

בבית המשפט העליון

רע"פ 714/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: דנה שרשוב

נגד

המשיבה: עיריית הרצליה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמ"ק 49298-08-18 שניתן ביום 17.12.2018 על ידי כב' השופטת מרים סוקולוב

בשם המבקשת: עו"ד עמית המפל
בשם המשיבה: עו"ד סיגלית אסיג-צרויה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב) בעפמ"ק 49298-08-18 מיום 17.12.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטות בית משפט לעניינים מקומיים בהרצליה (כב' השופט ש' איזקסון) בב"ש 12/18 מיום 20.6.2018 ומיום 18.7.2018.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 29.5.2018, הגישה המבקשת לבית המשפט לעניינים מקומיים בהרצליה, בקשה לביטול דוחות שנרשמו לה בגין עבירות חנייה. טענתה של המבקשת הייתה כי הדוחות מעולם לא הומצאו לה או נשלחו לכתובתה וביקשה כי

עמוד 1

בית המשפט יצהיר כי הדוחות בטלים, לא הומצאו אליה במועד, כמתחייב, ולכן לא ניתן לנקוט הליכי גבייה בגינם. המבקשת גם עתרה לצו המורה על ביטול הליכי גבייה וכל עיקול מכוחם.

בהתאם להחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, הגישה המשיבה את תגובתה לבקשה. בתגובתה המפורטת, שאלה צורף תצהיר מנהל מחלקת מעקב ובקרה, טענה המשיבה כי דין הבקשה להידחות. המשיבה עמדה על כך שמדובר בעשר הרשעות חלוטות בגין דוחות חניה, שנרשמו למבקשת בין השנים 1999 ועד 2007. תשע מן ההרשעות נוגעות לדוחות מסוג ברירת משפט, שלגביהם קמה חזקת המסירה שבתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: חזקת המסירה) שלא נסתרה על ידי המבקשת, ואשר נמסרו לידיה בתוך שנה, כמתחייב, ולכן טענה כי יש לדחות את טענת התיישנות העבירות לגביהן. הרשעה נוספת היא הרשעה על פי גזר דין מיום 29.3.2004, שניתן בהעדרה של המבקשת, בעבירה של ברירת קנס, שהפכה לחלוטה, לאחר שההזמנה לדין וגזר הדין נשלחו למבקשת בדואר רשום לגבי קיימים אישורי מסירה, וכי הטענות ביחס לכך לא הועלו במועדים הקבועים לכך.

2. ביום 20.6.2018, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי אין ממש בבקשה ודחה אותה "מהטעמים המפורטים באריכות מופלגת בתשובת המשיבה". לפני משורת הדין ובהתאם להצעת המשיבה, נקבע כי אם תשלם המבקשת בתוך 30 ימים סך של 5,200 ש"ח והוצאות לטובת המשיבה בסך 1,800 ש"ח, יחשבו הקנסות למסולקים. ביום 16.7.2018 לאחר שניתנה החלטת בית המשפט, הוגשה "הודעה ובקשה לביטול החלטה והגשת תשובה לתגובת העירייה". בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט ביום 18.7.2018 בנימוק שהמבקשת כבר העלתה את טענותיה, כי זכות הטיעון אינה בלתי מוגבלת ולא ניתן לטעון עד אין קץ.

3. המבקשת ערערה לבית המשפט המחוזי, כשהערעור על ההחלטה מיום 20.6.2018 הוגש לאחר תום המועד להגשתו וזאת ללא בקשה להארכת מועד או נימוק כלשהו לאיחור. בערעור טענה המבקשת, כי ההחלטה ניתנה ללא דיון ומבלי שניתנה לה האפשרות להשיב לתגובה שהגישה המשיבה. לגופו של עניין טענה המבקשת להתיישנות העבירות ולהתיישנות העונש, משום שהדוחות, לטענתה, לא נמסרו לידיה.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור לגופו, לאחר דיון, וקבע כי המשיבה ביססה את חזקת המסירה, בהפנותה לפלטי מחשב בצירוף חותמת דואר ישראל, שאלהם צורף תצהיר נציג מטעמה, כי המבקשת לא עמדה בנטל להוכיח כי לא קיבלה את ההודעות מסיבות שאינן תלויות בה וטענותיה בעניין זה נטענו בעלמא ללא תימוכין בחומר הראיות וכן כי למשיבה עומדת חזקת תקינות פעולותיה, שלא נסתרה על ידי המבקשת. בית המשפט דחה גם את הטענות ביחס למתן זכות תגובה למבקשת, בקבעו כי היא פרסה את טענותיה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, כי היה עליה לצרף את כל המסמכים התומכים בטענותיה לבקשה הראשונה שהגישה וכן כי אין חובה ליתן לה להשיב לתגובת המשיבה. בנוסף, נקבע כי בית המשפט לעניינים מקומיים היה רשאי לדון בבקשה על סמך המסמכים שהוגשו בכתב מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים וכן כי לא נפלה כל טעות בקביעותו לגופו של עניין, לרבות בשאלת ההתיישנות.

נימוקי הבקשה ותגובת המשיבה

4. בבקשה שלפני עותרת המבקשת לקבוע, על בסיס הטענות שהעלתה בערעור, כי הדוחות בטלים ולא ניתנים לגבייה וכן כי ההליכים המשפטיים שנוהלו לוקים בפגמים היוורדים לשורש העניין באופן שפוגע בהליך עשיית הצדק. זאת, משום שלא ניתן לה יומה הן בבית משפט השלום, שלא קיים דיון בבקשה ולא אפשר לה לחקור את נציג המשיבה והן

בבית המשפט המחוזי, שקיים דיון ללא נוכחותה אלא בנוכחות בא-כוחה בלבד ומבלי ליתן לבא-כוחה שהות להיערך לדיון, אף שהדיון נדחה למועד זה לבקשת בא-כוח המשיבה ובהסכמת בא-כוחה ואילו הזימון אליו לא הומצא למבקשת או לבא-כוחה.

5. מנגד, טוענת המשיבה כי הבקשה אינה מעוררת כל שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור. לשיטתה, לא נפל כל פגם בהליכים הקודמים ולא נגרם למבקשת עיוות דין. עוד טענה המשיבה כי לגופו של עניין, החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים לדחות את הבקשה לביטול דוחות חנייה בדין יסודה, מאחר שהבקשה עסקה בגזרי דין חלוטים שהמועד להגיש בקשה לביטול חלף, ושמיילא לא הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול ואף לא הוגשה בקשה להארכת מועד להישפט בגינם. בנסיבות אלה, כאשר הגשת בקשה לביטול הודעות קנס מסוג ברירת משפט כלל אינה מוכרת בדין, רשאי היה בית המשפט לדחות את הבקשה על הסף, ואין כל פגם בהחלטתו שניתנה לאחר קבלת תגובת המשיבה בכתב. בנוסף טוענת המשיבה כי הדוחות נמסרו כדין בתוך פחות משנה מאז ביצוע העבירה ומכאן שדין הבקשה להידחות גם לגופה.

6. ביום 18.4.2019 הגישה המבקשת בקשה למתן רשות להגיב לתשובת המשיבה, שבה העלתה את נימוקי תגובתה עוד בטרם ניתנה לה רשות לכך, ובהחלטתי מיום 19.4.2019 נדחתה הבקשה.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה על נספחיהן הרבים, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלו.

9. ההליך שבו נקטה המבקשת בהגשת "בקשה לביטול דוחות" אינו עולה בקנה אחד עם הוראות החוק ובית המשפט היה רשאי לדחותה על הסף מטעם זה. כך, בעבירות מסוג ברירת המשפט שהודעות הקנס בגין לא שולמו, ולא הוגשו בגין בקשות לביטול לתובע או בקשות להישפט, יש לראות במבקשת כמי שהורשעה בבית המשפט ונגזר עליה הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס. אם חפצה המבקשת לבטל הרשעות אלו, היה עליה לפעול בהתאם לאמור בסיפא לסעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החוק) ולהגיש בקשה להארכת מועד להישפט בהתאם לתנאים הקבועים בסעיף 230 לחוק.

בדומה, בעבירה מסוג ברירת הקנס (שבוטלה בתיקון מס' 78 לחוק, התשע"ז-2017) שבה הורשעה המבקשת בהעדרה ביום 29.3.2004, הפכה ההרשעה לחלוטה לאחר 30 ימים מיום המצאת גזר הדין ולא ניתן לבקש את ביטולו, אלא ברשות בית המשפט ולאחר קבלת רשות להארכת מועד להגשת הבקשה (סעיף 240(א)(2) ו-(ב) לחוק יחד עם סעיף 130(ח) לחוק). לפיכך, אם חפצה המבקשת לבטל הרשעתה בגין עבירה זו, היה עליה להגיש לבית המשפט

בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול גזר הדין מכוח סעיף 130(ח) לחוק ובהתאם לתנאים האמורים בסעיף.

אלא שהמבקשת לא עשתה כן וכפי שצוין לעיל הגישה לבית המשפט לעניינים מקומיים בקשה לביטול קנסות, בשלב שהפכו לגזרי דין חלוטים, באופן שאינו מוכר בדין. משכך, רשאי היה בית המשפט לדחות את הבקשה על הסף מבלי לקיים דיון. למרות זאת, ואף שהמבקשת לא הסבירה את סיבת השיהוי בהגשת הבקשה, נבחנו טענות המבקשת לגופן הן על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, לאחר קבלת תגובה מטעם המשיבה והן על ידי בית המשפט המחוזי, שקיים דיון לאחר שנתן לבא-כוח המבקשת לעיין בתיק לשם כך. למעשה, המבקשת קיבלה את יומה בבית המשפט, בשעה שכלל לא היתה זכאית לכך, ולא נגרם לה כל עיוות דין (ראו והשוו: רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (2.6.2009)). בנסיבות אלו, וחרף הפגמים הנטענים ביחס להליכים בערכאות דלמטה, לא מצאתי כי נגרם למבקשת עיוות דין או שיש טעמי צדק המאפשרים מתן רשות ערעור.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בסיון התשע"ט (4.6.2019).

ש ו פ ט